

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 listopada 2014r.,
sprawy **M. S.**,
skazanego z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 197 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 18 marca 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 19 grudnia 2013r.,

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 grudnia 2013 r. M. S. został skazany za czyn z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 197 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby. Ponadto zasądzono od niego na rzecz pokrzywdzonej kwotę 5 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz orzeczono o zwrocie dowodów rzeczowych i kosztach postępowania.

Apelację od tego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść skazanego, wniósł prokurator. Podniósł zarzut rażącej

niewspółmierności kary, poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania. Autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 18 marca 2014r., Sąd Okręgowy w G. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności. W pozostałej części utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy oraz orzekł o kosztach postępowania.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego. Podniósł zarzut rażącej obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., wynikającej z ograniczenia rozpoznania apelacji do zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji prokuratora, sprowadzającej się do kwestii rodzaju i wymiaru kary, z wyraźnym pominięciem charakteru i rodzaju błędów procesowych, które zaistniały w toku rozpoznania sprawy przed Sądem pierwszej instancji, a które w tej sytuacji powinny być wzięte przez Sąd odwoławczy pod rozwagę z urzędu, skutkując decyzją o uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania niezależnie od granic i kierunku zaskarżenia. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy M. S. była bezzasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Podzielić zatem należało stanowisko prokuratora zawarte w jego odpowiedzi na ten nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Zgodnie art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. i art. 455 k.p.k., które w tej sprawie wystąpiły.

Skarżący formułując zarzut kasacyjny dopatrywał się naruszenia art. 7 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 434 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. Jego zdaniem, Sąd odwoławczy niesłusznie ograniczył się jedynie do rozpoznania apelacji prokuratora, gdyż zobowiązany był, z uwagi na zaistniałe naruszenia prawa procesowego, uchylić zaskarżone orzeczenie jako rażąco niesprawiedliwe.

Ponownie podkreślić trzeba, że ani skazany ani jego obrońca nie wnosili w sprawie apelacji.

W sytuacji procesowej, jaka zaistniała w niniejszej sprawie, uchybienie podnoszone przez skarżącego w zarzucie nie mogło prowadzić do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. Przepis ten zobowiązuje sąd w postępowaniu odwoławczym do rozpoznania wszelkich wniosków i zarzutów zawartych w środku odwoławczym, a więc jego dyspozycja dotyczy wyłącznie wniesionych apelacji.

Oczywiście chybiony był także zarzut naruszenia przez Sąd *ad quem* art. 434 § 2 k.p.k., skoro w przepisie tym mowa jedynie o możliwości takiego rozstrzygnięcia, z której Sąd nie skorzystał.

Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. określa wymagania jakie powinno spełniać uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego, w szczególności w zakresie odniesienia się do rozpoznanej apelacji.

W kasacji podniesiono zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., jednak z treści jej uzasadnienia nie wynika, na czym miałyby on polegać. Skarżący nie kwestionował bowiem oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a to, że podstawą orzeczenia miały być dowody, które – jak twierdził – nie były ujawnione w toku przewodu sądowego. Domeną art. 7 k.p.k. nie są kwestie dotyczące oceny prawidłowości procedowania w sprawie i gromadzenia dowodów, ale ocena ich wiarygodności.

W istocie zatem jedynym zarzutem mogącym mieć w realiach sprawy charakter kasacyjny, był zarzut rażącego naruszenia art. 440 k.p.k. Jednak i ten zarzut był oczywiście bezzasadny. Sąd *ad quem* na wstępie merytorycznych rozważań zaznaczył, że cały sposób procedowania Sądu pierwszej instancji, ocenę zgromadzonego materiału dowodowego oraz dokonaną subsumpcję w pełni akceptuje. Tym samym dał jednoznaczny wyraz swojemu stanowisku, że przesłanki określone w art. 440 k.p.k. w sprawie nie wystąpiły.

Obrońca M. S. w żadnej mierze zasadności tego stanowiska nie podważył, choć w kasacji wiele miejsca poświęcił mającym zaistnieć uchybieniom procesowym w toku rozpoznania sprawy przez Sądem pierwszej instancji.

Pierwszym ze wskazanych uchybień miało być wydanie orzeczenia w oparciu o dowody, który nie zostały przeprowadzone w toku przewodu sądowego, co naruszało art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. Twierdzenie to pozostawało w jaskrawej sprzeczności z treścią protokołu rozprawy głównej z dnia 12 grudnia 2013r., w którym widnieje zapis o ujawnieniu w trybie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. „materiału dowodowego w postaci dokumentów” (k. 343). Niewątpliwie można mieć zastrzeżenia co do ogólnikowości tego postanowienia, ale przecież widnieje tam również zapis o tym, że strony nie zgłaszały zastrzeżeń co do tej czynności, nie wносиły o odczytanie jakiegokolwiek dowodu, nie zgłaszały wniosków dowodowych ani żadnych uwag.

W sprawie nie doszło do naruszenia art. 391 § 1 k.p.k., czy jak podaje skarżący, również art. 394 § 1 k.p.k. w związku odczytaniem zeznań świadków: [...]. Co do pięciorga pierwszych osób, obrońca i prokurator nie wnosili o ich bezpośrednie przesłuchanie ani nie sprzeciwili się odczytaniu ich zeznań (k.343). Stanowisko stron postępowania było więc w tej mierze jasne. Co do świadka R. S., to podejmowane były kilkukrotne i wystarczające próby jego wezwania na rozprawę, które kończyły się niepowodzeniem, zarówno za pośrednictwem poczty jak i policji. Z informacji policji wszak wynikało, że świadek nie przebywa w miejscu zamieszkania, a aktualnego adresu nie udało się ustalić, wobec czego nie doręczono mu wezwania. Odczytane zeznania tego świadka z postępowania przygotowawczego (k.193) żadnych istotnych informacji nie zawierały. Sąd *a quo* miał zatem wszelkie podstawy do zastosowania art. 391 § 1 k.p.k.

Ostatnim uchybieniem wskazanym przez skarżącego w kasacji miało być niezawiadomienie M. S. o terminie publikacji wyroku przez Sąd *a quo*. Argument ten również należało uznać za całkowicie chybiony. Wszak obrońca skazanego wprost zobowiązał się do poinformowania go o tym terminie (k. 343), a żadnych podstaw nie ma do przyjęcia, że tego nie uczynił. Co więcej, z informacji, która wpłynęła już po wydaniu wyroku, wynika jednoznacznie, że obrońca informował skazanego wszystkich terminach rozpraw (k. 444).

W tym stanie sprawy wszystkie zarzuty i argumenty, na których oparta została kasacja obrońcy M. S. Sąd Najwyższy ocenił jako bezzasadne w stopniu oczywistym, co implikowało orzeczenie, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.